

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

โปรดโยมแม่

ไปบ้านแก่ง อ.นาแก ได้ทองตั้ง ๔๐ บาท ๓ สตางค์ ไม่ใช่เล่นเหมือนกัน ดอลลาร์ ๑๐ ดอลลาร์ เงินไทยได้ ๑,๓๔๔,๓๖๑ บาทเมื่อวาน ไปบ้านแก่งเมื่อวันก็สักแต่ ว่าไป ไม่ได้เที่ยวแฉวนนั้น แฉวนนั้นเป็นทำเลเราเที่ยวกรรมฐาน ขึ้นถ้าพระเวส ถ้าตาสด มี อยู่สองถ้าแฉวนนั้น เราไปพักอยู่ที่นั่น แต่ไปเมื่อวานจำไม่ได้จนกระทั่งบ้านแก่ง มันมีวัด มีวา สถานที่เปลี่ยนแปลงไปหมด เลยไม่รู้ที่บ้านแก่งอยู่ตรงไหน เขาบอกว่านี่ละบ้าน แก่ง มันเปลี่ยนขนาดนั้นละ จำไม่ได้ แต่ก่อนเป็นดงเป็นป่าทั้งหมดเลย ไปพักภาวนา อยู่ที่นั่น ไปอยู่บ่อยพักบ่อยแฉวนนั้น บ้านแก่งพักบ่อยที่สุดเลย เพราะเป็นทำเลดี แล้วก็ ถ้าตาสด จากนั้นก็ถ้าพระเวส ถ้าพระเวสไกล

จากบ้านแก่งไปดูเหมือนจะถึง ๔ กิโลเมตร เวลาบิณฑบาตลำบากอยู่นะ พระต้องลงมา จากถ้ากลางทางครึ่งทาง เขามารถใส่บาตรที่นั่น เสร็จแล้วพระก็ขึ้นเขา เขาก็กลับบ้าน ไกลอยู่ ทางไม่ต่ำกว่า ๔ กิโลเมตร แต่เราไม่เคยขึ้นไปถ้า หากได้ไปเที่ยวดูหมดสภาพ ความเป็นอยู่ของถ้า ทำเลเขาใส่บาตรครึ่งทาง ส่วนทางถ้าตาสดนี้ไม่ลำบากนัก เราไป พักแต่ถ้านี้ละ ถ้าโน้นไม่ไป พักภาวนาที่นั่นสบายๆ แต่ไปคราวนี้แม้แต่บ้านแก่งก็ยังไม่ รู้ที่บ้านแก่งอยู่ที่ไหนคืออะไร มันเปลี่ยนหมดเลย โลงไปหมด ป่าที่รกๆ สะดวกสบาย แก่การพักผ่อนภาวนานี้หมดเลยไม่มีเหลือ มีแต่เชื่อเขาว่าเฉยๆ นี่บ้านแก่ง เท่านั้นละ ไม่รู้ที่บ้านแก่งคืออะไร มันเปลี่ยนขนาดนั้นละ

แล้วถ้าตาสดอยู่ไหนละ นี้...เขาขึ้นไป มันก็เป็นถนนหนทางเต็มไปหมด จากถ้าตา สดแล้วขึ้นถ้าพระเวส ถ้าพระเวสเราไม่เคยไป ไปพักค้างไม่ไป ไปพักแต่ถ้าตาสด อยู่นี้ สบายดี.....เรียกว่าเปลี่ยนแปลงหมดเลย ไปดูสภาพที่เคยไปนั้นจำไม่ได้เลย เปลี่ยน หมดเลย ที่ว่าจากถ้าตาสดขึ้นไปหาถ้าพระเวสนี้ แต่ก่อนเป็นดงจริงๆ ดงป่าดงสัตว์ดง เสือดงเนื้อเต็มไปหมด เดียวนี้คงเป็นสวนไปหมดแล้ว เราวาดภาพเอาแน่ใจว่าไม่ผิด เป็นไร่พวกมันล่าปะหลังปะหลังอะไรต่ออะไรหมด แทนต้นไม้ธรรมชาติแต่ก่อน เปลี่ยนแปลงหมดละ

คิดดูวัดป่าบ้านตาดถึงภูเขาที่มองเห็นโน้น เป็นดงทั้งหมดเลย เวลานี้ตรงนั้น กลายเป็นอำเภอแล้ว เขาเรียกอำเภอหนองแสง ปากกลายเป็นอำเภอแล้ว จากนั้นมาถึง ที่นี้มาสร้างวัดที่แรก พวกชะนีมาร้องอยู่บนต้นไม้ในวัด ต้นยางต้นอะไร พวกชะนีร้อง ลั่นเรามาสร้างวัดใหม่ๆ คือมันดงจากนี้ต่อกันเลย เป็นดงล้วนๆ ต่อจากนั้นก็ถูกถาก ถูกลมหมดจนไม่มีเหลือเวลานี้ มีแต่สิ่งปลูกใหม่ทั้งนั้น โห้ เปลี่ยนจริงๆ มาอยู่นี้ก็ถึง

๕๐ ปีแล้ว ๒๔๙๘ จำพรรษาที่จันท์ ๙๙ ย้อนกลับมาที่นี้ ๒๕๐๐ จนกระทั่งปานนี้แหละ ๕๐ กว่าปี ที่ว่าดั่งทั้งหลายหมดไม่มีเหลือ

คิดดูซิเรามาสร้างวัดที่แรก พวกค่างพวกชะนีเต็ม เราอยู่ข้างล่างเขาร้องอยู่ข้างบน...พวกชะนี พวกสัตว์พวกเนื้อพวกเสือพวกหมูพวกกวางพวกอะไรมา จากนั้นก็ค่อยหดเข้าไป ป่าหดเข้าไป สัตว์ก็หายไป ๆ สุดท้ายเข้าใจว่าสัตว์นี้ตายหมดแหละไม่มีเหลือ มันเปลี่ยนแปลง มาสร้างวัดนี้ตั้งแต่ปี ๒๔๙๙ มัน ๕๑-๕๒ ปีแล้วมั้งที่สร้างวัดนี้นะ เหตุที่จะสร้างวัดนี้ก็เพราะจะเอาโยมแม่บวช ไม่ใช่อะไรนะ มันโดนอยู่ห้วยทรายโน่น เราอยู่ห้วยทราย เรื่องราวโยมแม่กับเราไปโดนกันอยู่โน่น ตกลงก็เลยลั่นคำออกมาว่า ที่นี้ไปไหนไม่รอดแหละ เกี่ยวกับโยมแม่อยู่จุดร่นนั้น ออกจากนี้จะไปเอาโยมแม่บวชเสียก่อน แต่ว่าคล่องตัวนะ

เขียนจดหมายบอกมาให้เตรียมตัวไว้ พอมาจะบวชให้เลยเราว่า มาทางนี้ก็เตรียมพร้อม บวชให้เลย นั่นละเหตุที่จะได้อยู่วัดนี้ ก็มีแต่โยมแม่ แล้วแม่ซีแก้วกับแม่ซีน้อม แม่ซีน้อมเสียเผาที่หน้าศาลา เป็นคู่กันมา เราบอกชัดเจนว่าเราจะเอาโยมแม่บวชแล้วพวกนั้นก็วิ่งตาม กลัวว่าบวชโยมแม่แล้วก็ดีหรือไม่ได้บวชก็ดี เราคงไม่มีหวังได้กราบท่านอีกต่อไปแหละ จะต้องติดตาม แม่ซีแก้วจึงติดตามมากับแม่ซีน้อมมาอยู่ด้วยกัน มากี่เลยบวชจริงๆ โยมแม่ก็อยู่ที่นี่ตลอด จนกระทั่งเสียไปปีพ.ศ.๒๕๒๕ นี้ก็บอกโยมแม่เลย ป้าช้ำโยมแม่อยู่ที่หน้าศาลา อย่าเป็นห่วงกับอะไร กระจุกหนังอะไรอย่าเป็นห่วงมัน ให้ห่วงธรรมในใจ ภาวนาให้ดีก็แล้วกัน เรื่องศพเรื่องเมรุเราจะเป็นเจ้าของเอง คือเราจะเป็นเจ้าของภาพ ก็เผาศพหน้าศาลาเผาโยมแม่ บอกโยมแม่เลย ป้าช้ำโยมแม่อยู่หน้าศาลา อาตมาจะเป็นเจ้าของศพ อย่าห่วงเราว่าจั้น พอโยมแม่เสียก็เผาที่ตรงนั้นละ

โยมแม่ใจสำคัญอยู่นะ สมที่เรามาบวชให้และอบรมสั่งสอน สมเจตนา ไปกระเทือนอยู่ห้วยทรายของง่ายเมื่อไร เราอยู่ห้วยทราย โยมแม่อยู่ที่นี่ยังไปกระเทือนอยู่ห้วยทราย ก็เลยบอก ปีนี้จะต้องกลับไปหาโยมแม่ เป็นเรื่องใหญ่อยู่ พอออกพรรษาแล้วก็มาบวชโยมแม่ ภาวนาดีนะโยมแม่ ถ้ามถึงเรื่องจิตใจและธาตุขันธ์ โอ้ย พุดได้อย่างอาจหาญ จวนวันเข้ามา กุฎิหลังนี้ละหลังจันท์พักอยู่ เราก็ไปยืนอยู่หน้ากุฎิ ข้างในมีโยมแม่กับลูก ๆ เต็มอยู่นั้น ไปก็ไปถาม วันสุดท้าย ดูโยมแม่อ่อนลงทุกที ๆ มองดูสภาพนี้จะไม่นานนะเราว่าจั้น มองดูแล้วจะไม่นานนะนี้ แล้วทางจิตใจเป็นยังไง มาศึกษาอบรมจิตใจอยู่นี้เป็นเวลาหลายปีแล้วเป็นยังไง โอ้ย จิตใจแม่ดีอยู่บอกเลยนะ จิตใจสว่างไสวตลอด แม่ไม่วิตกวิจารณ์อะไรเรื่องการเป็นการตาย จิตใจแม่สง่างาม พุดได้อย่างอาจหาญนะ เวลาไปก็ไปอย่างเงียบเหมือนกัน

พอตื่นเช้าขึ้นมาก็บอกลูกเลย เอ้อ แม่เห็นจะไปวันนี้แหละ พอ ๘ โมง ๔๕ นาที เช้าวันนั้นโยมแม่ก็เสีย ก็ดีไม่เสียที่ที่เรามาบวชโยมแม่ อบรมสั่งสอนโยมแม่ แม่ลงลูกก็เห็นตั้งแต่โยมแม่ลงเรา ลงโดยหลักธรรมชาตินะ ลงเอง การเทศนาว่าการนี้ยกให้เลยว้างั้น แม่ฟังเทศน์นี้มากก็มาก แต่ไม่เคยเห็นองค์ใดเทศน์อย่างนี้บอกฉันเลย อาจารย์เทศน์นี้จิตแม่ลงทุกครั้งเลย ลงจริงๆ โยมแม่ลงเรา เวลาพูดไปสัมผัสสัมพันธ์ ส่วนมากไปในครวั เอาท่านปัญญาวัฑโฒถือเทปไปอัดเวลาเราเทศน์ในครวั ให้ท่านปัญญาไปด้วยไปอัดเทป เวลาเทศน์ก็มีหลายวรรคหลายตอนแล้วแต่จะไปสัมผัสอะไรๆ เทศน์ถึงขั้นสุดขีดของจิตของธรรม สุดขีดของธาตุของขันธ พอไปถึงสุดขีดของอรรถของธรรมแล้วก็สุดขีดของธาตุของขันธ โยมแม่ร้องว้ากเลยนั่งฟังอยู่ เป็นเองนะ ร้องขึ้นเลย

โหย แม่ไม่อยากจะฟังตอนตาย เราพูดอย่างมีหลักมีเกณฑ์ พูดถึงเรื่องการบำเพ็ญจิตบำเพ็ญธรรม วิถีจิตวิถีธรรมเรื่อย ๆ หมุน ๆ จากนั้นก็สุดขีดของจิตแล้วหมุนเข้ามาหาธาตุขันธ สุดขีดของธาตุขันธตาย โยมแม่ร้องว้ากเลย ลงจริงๆ ลงเรา แล้วก็บอกตรง ๆ เลย แม่ไม่เคยฟังเทศน์ใครเหมือนอาจารย์ เทศน์อาจารย์ลงจริงๆ โยมแม่ได้กำลังจิตมากก็คือตอนคุณพามาพักอยู่นี้สามเดือน เราเข้าไปเทศน์สามเดือนนะ ทุกคืน ๆ พอ ๖ โมงเย็นแล้วก็ไปกับท่านปัญญา เอาเทปไปอัด เทศน์ทุกคืน ๆ ดูเหมือนจะได้ถึง ๙๐ กัณฑ์ละมัง นั่นละที่ได้มาเป็นหนังสือ ศาสนาอยู่ที่ไหน และ ธรรมะชุดเตรียมพร้อม หนังสือสองเล่มจากที่เราไปเทศน์ทุกวันให้พาพางาฟัง อัดเทปเอาไว้แล้วมาถอดเป็นหนังสือสองเล่ม

จิตใจโยมแม่คืออยู่ เราก็กะเบาใจ ไปถามเอาเลยละ เป็นยังไงจิตใจเวลานี้ อบรมมากี่มาแล้วนานแล้ว หลายปีแล้ว แล้วเป็นยังไงจิตใจ นี่จวนแล้วนะบอกตรง ๆ โยมแม่ไม่นานนะมองดูก็รู้ โอ้ย ใจแม่คืออยู่ ขึ้นอย่างอาจหาญนะ แม่ไม่เป็นห่วงเป็นใยกับธาตุกับขันธ จิตใจแม่ส่งงามตลอด เราก็กะเบาใจ อีกสองวันมังก็ล่วง เรียกว่าโปรดแม่ได้ บวชมาอย่างไรก็ขอให้ได้โปรดพ่อโปรดแม่เสียก่อน เราพูดจริงๆ โปรดได้ว้างั้นเถอะนะ โปรดได้เพราะโยมแม่ลง ลงจริงๆ ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมยกขึ้นเลยว้างั้นไม่ได้ยินเสียงใครเทศน์เหมือนอาจารย์เลย แม่ฟังเทศน์มานานแสนนาน ฟังเทศน์อาจารย์ไม่ทราบเป็นยังไง เอาแต่ของจริงมาเทศน์ ว้างั้นละ เอาแต่ของจริงมาเทศน์ ใส่ปั๊บบ ๆ ตีลง ๆ จิตหมอบ ๆ สงบแนว ๆ ทุกกัณฑ์ว้างั้น ไม่มีพลาด พออาจารย์เริ่มเทศน์ปั๊บบจิตจะเริ่มหมอบ ๆ แล้วลงแนวเลย ตอนไปเทศน์ให้พาพางาฟัง ได้กำลังตอนนั้น

พอพาพากลับแล้วก็นิมนต์อีก ถ้าอาจารย์มีเวลาว่างก็ขอนิมนต์มาเทศน์โปรดแม่บ้าง แม่จิตใจดีจิตใจตั้งหลักได้เพราะเทศน์อาจารย์เท่านั้น บอกตรง ๆ เลย ตั้งแต่มาเทศน์ตอนคุณพามาที่นี่จิตใจตั้งหลักได้แน่นหนามั่นคง เมื่อคุณพากลับไปแล้วเวลาว่าง

ก็ขอนิมนต์มาเทศน์ให้แม่ฟังบ้าง เราก็ไม่ได้เข้าไปเพราะไม่ว่าง นับว่าดีโยมแม่ เป็นที่
 แน่ใจ สมที่เรามุ่งหน้ามา จากห้วยทรายบึงมานี้เลย มาก็จับบวชเลย บวชแล้วก็พาไป
 จันทน์ ออกจากจันทน์ก็กลับมาสร้างวัดที่นี่ โยมแม่ก็มาเสียที่นี่แหละ เพราะได้ผลดีตาม
 ความคาดหมายของเราที่คิดไว้เรียบบร้อยจากห้วยทราย เพราะไปเกี่ยวอยู่ด้วยนะ โยม
 แม่อยู่นี้ไปโดนเราอยู่ห้วยทราย

จึงได้บอกตรงๆ เลย ไปไหนไม่ได้ละเรื่องโยมแม่มาเกี่ยวข้องแล้ว ออกพรรษา
 แล้วจะต้องได้กลับไปอุตร ไปบวชโยมแม่ก่อน เขียนจดหมายมาบอก ว่ากลับมาครั้งนี้จะมา
 บวชโยมแม่ ให้เตรียมพร้อมไว้ พอเรามาบิณฑบาตก็เตรียมแล้ว บวชเลย บวชก็อยู่กับเรา
 เรื่อยมา ดินะ โยมแม่จิตใจดี นั้นละเห็นใหม่ใจ ฟังซิเรื่องความเป็นความตายแม่ไม่หวัง
 ว่างั้นนะ แม่ไม่หวังไม่สงสัย จิตใจแม่สว่างามอยู่ตลอดเวลา นั้นเห็นใหม่ละ เคยเรียน
 หนังสือที่ไหน อ่านหนังสือสักตัวเดียวก็ไม่ได้ แต่ทำไมกล้าพูดได้ ว่าจิตใจแม่นี้สว่างไสว
 อาจหาญชาญชัยอยู่ตลอดเวลา ไม่สะทกสะท้านกับเรื่องความเป็นความตาย นั้นฟังซินะ
 คนไม่ได้เรียนหนังสือทำไมพูดออกมาได้อย่างจะฉาน

เวลาจะไปก็เป็นอย่างว่า พอตื่นเช้าขึ้นมาก็ เอ้อ แม่จะไม่พ้นวันนี้ละ อ่อนมาก
 แล้ว ตื่นเช้า พอ ๘ โมง ๔๕ นาทีเท่านั้นก็หมดลม เราก็เอามาเผาที่นี่ เราได้บอกโยมแม่
 ไว้เรียบบร้อยแล้วให้หายหวัง เรื่องศพเรื่องเมรุโยมแม่อย่ามาเป็นหวังนะบอกกันเลย ป้า
 ข้าโยมแม่อยู่ที่หน้าศาลา อาตมาจะเป็นเจ้าของเป็นเจ้าภาพเอง บอกตรงๆ เลยไม่ต้อง
 มาหวังเรื่องศพเรื่องเมรุ ให้หวังแต่จิตใจเจ้าของ เรื่องศพเรื่องเมรุอาตมาจะเป็น
 เจ้าภาพเอง ก็เป็นอย่างนั้น พอเผาก็มาที่หน้าศาลา โยมแม่ก็ไปสะดวกสบาย ไปอย่าง
 สงบเลย บอกลูกทุกระยะๆ นั้นละเห็นใหม่ใจเมื่อได้รับการอบรมแล้วเป็นอย่างนั้น
 บอกตั้งแต่ต้นนอนบิณฑบาตนี้แม่จะไม่พ้นวันนี้ละ พอ ๘ โมง ๔๕ ก็สิ้นลม เวลาถามถึงจิตใจ
 อาจหาญ เราก็นับว่าสมหวังอยู่..บวชแล้วไปกลับมาก็ได้มาสอนโยมแม่ให้มีศีลมีธรรม
 ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ธรรมเป็นหลักใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน

ใจเวลามันดื้อมันดื้อจริงๆ นะ ไม่ใช่เล่น เอาตัวเรานี้ออกยัน ได้ผ่านมาหมด
 เรื่องความผัดโผนโจนทะยานแห่งความต่อต้านของจิตนี้เต็มหัวใจเรา ฟาดจนร้องไห้
 อยู่บนภูเขา น้ำตาพั่งอยู่บนภูเขาสู่มันไม่ได้ เราลืมเมื่อไร คือสูก็เลสไม่ได้ น้ำตาพั่งอยู่
 บนภูเขา แต่ก็น้ำตาพั่งนั้นละที่มันเป็นกำลังใจอย่างมากนะ มันเป็นอยู่ในจิต น้ำตาพั่ง
 ตั้งสติปล้มผล็อยๆ ตั้งไม่มีอยู่ พยายามตั้งบิณฑบาตทันทีๆ เลย กระแสของกิเลสมันเร็ว
 ขนาดนั้น ตั้งให้อยู่ไม่อยู่ ตั้งเพื่อล้มๆ สุดท้ายอะไรสู่มันไม่ได้ก็น้ำตาพั่ง แล้วก็ออก
 อุทานละที่นี้ โถ มึงทำกูขนาดนี้เซียวเธอ มันแค้นในหัวใจ นี้ละเคียดแค้นให้กิเลสใน
 หัวใจเราเป็นธรรม ถ้าเคียดแค้นให้สัตว์หรือบุคคลผู้ใดก็ตามเป็นบาปเป็นกรรมทั้งนั้น

เคียดแค้นให้แกกิเลสที่เป็นภัยต่อตัวเองนี้เป็นธรรมดา เราจับเอาเรื่องของเรามาพูด ถึง น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา โถ ออกอุทานในใจนะ ด้วยความเคียดแค้นให้กิเลสในหัวใจของ เจ้าของ มิ่งเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเธอ ถึงขนาดนั้นนะ เป็นในใจ แต่ไม่ได้บอกปากพูด

น้ำตาร่วง ๆ สู้มันไม่ได้ ตั้งสติไม่อยู่ โถ มิ่งเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเธอ เอาละ นั่นละ บทที่ตัดสินกัน เอาละยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้ภูถอยภูไม่ถอย อันนี้ละผูกโกรธผูก แค้นกับกิเลส นี่เป็นธรรมนะ ถ้าผูกโกรธกับบุคคลหรือสัตว์ตัวใดเป็นเวรเป็นกรรมต่อกันตลอดไป แต่ผูกโกรธผูกแค้นกับกิเลสที่มีภายในใจของเราแน่ชัดซะบ้าง เกรกรรมไม่มีเหลือเลย นั่นเห็นไหมตัดกรรมตัดเวรได้เลย เคียดแค้น มุมานะ โรงงานใหญ่ก็คือพ่อ แม่ครูจารย์มัน ไปหาทำนศึกษาอบรมเต็มที่แล้วขึ้น ล้มทั้งหงาย ๆ ลงมา เห็นไหมสู้มันไม่ได้

หลายครั้งหลายหนมันสู้ไม่ถอย สุดท้ายมันก็ล้มให้เห็น เหนอ มิ่งก็ล้มเป็นเหมือน ภูเธอ มีแต่ภูล้ม ที่นี้มิ่งล้ม แล้วที่นี้ก็ชั๊ดใหญ่เลย นั่นละมันได้กำลังใจ มุมานะ เคียดแค้นให้กิเลสมุมานะ เอาอย่างหนัก ฟาดที่นี้กิเลสหงาย ๆ ต่อกไปกิเลสมีแต่หงายตลอด ๆ ฟาดจนกระทั่งถึงบางทีก็เคยพูดให้ลูกศิษย์ฟังบ้างว่า เราเคยพูดแล้วนี่นะ เวลากิเลสมัน หมอบคั่นหาที่ไหนก็ไม่เห็น นี่ละกำลังของสติปัญญามันแก่กล้า กิเลสหมอบหมด เอา จนกระทั่งถึงว่า เหนอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเธอ พูดเฉย ๆ นะ ไม่ได้สำคัญว่าสำเร็จ เวลานั้นคั่นหากิเลสที่ไหนก็ไม่มี โลงหมดเลย เหนอ มันไปไหนหมด กิเลส เวลามันเอาภูเอาเหลือเกิน ที่นี้มันไปไหนหมด คั่นที่ไหนก็ไม่เจอ เหนอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเธอ ว่าเฉย ๆ นะ

สักเดี๋ยวก็นี่ไหลขึ้นมาก็ชั๊ดกันเลยขาดสะบั้น สุดท้ายขาดสะบั้นไปหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีเหลือ จำได้กระทั่งเวล่ำเวลา เพราะเป็นเรื่องใหญ่โตมากจะไปหลงลืมได้อย่างไร ที่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร บทเวลาจะลงกันได้ก็ถึงที่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ ใส่นี้เหมือนว่าฟ้าดินถล่มเลยนะ ไม่ใช่เล่นกิเลสมันเกาะจิต ก่อนมันจะพรากจาก จิตพังลง เรียกว่ามันเลื่อนลง แหม เหมือนฟ้าดินถล่ม ร่างกายนี้ไหวทีเดียว ตีตึ้งเลยนะร่างกาย นั่นละตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ปรากฏกิเลสตัวใดมาแสดงให้เห็น หมด มันตัดสินใจ ปัจจุบันนั้นแล้วหายสงสัยแล้ว สนฺทิฎฐิโก ครั้งสุดท้ายคือครั้งนั้นละ จากนั้นมาก็ไม่มีอะไรมาแสดง

นี่ละผลของการปฏิบัติธรรมเมื่อถึงขั้นสุดขีด สนฺทิฎฐิโก ครั้งสุดท้ายก็ประกาศ ขึ้นมาเลย หายสงสัยไม่มีเหลือ ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่มเป้ง นั่นละเวลาฟ้าดินถล่ม ระหว่างกิเลสกับใจขาดสะบั้นจากกันนี่เหมือนฟ้าดินถล่ม ภายนี้ไหวตึ้งเลยเขี้ยว ตั้งแต่นั้นมาไม่ได้ถามละว่าอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ ทีแรกก็ว่า

เหอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ พุดเฉยๆ เราไม่ได้สำคัญ คันทามัน ยังไม่เจอแต่รู้อยู่ว่ามันยังมี แน่ะ มันก็รู้อยู่ว่ามันมี แต่เวลาค้นหาไม่เจอ เหอ ไม่ใช่เป็น พระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ ว่าเฉยๆ บทเวลาฟาดกันเข้าเต็มเหนี่ยวขาดสะบั้นลง ไปแล้ว อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่เลยไม่ถามจนกระทั่งทุกวันนี้

นั่นเห็นไหม สนุทธิภูริโก ไปถามพระพุทธเจ้าทำไม มีอยู่กับทุกคน สาวก ทั้งหลายไม่ได้ทูลถามพระพุทธเจ้า แม้องค์เดียวไม่มี พอผางขึ้นมาแล้ว สนุทธิภูริโก ครั้ง สุดท้ายก็เลสขาดสะบั้นๆ ไปหมด อันนี้ก็ธรรมะอันเดียวกัน กิเลสประเภทเดียวกัน ขาด ก็ขาดที่หัวใจอันเดียวกัน สนุทธิภูริโก อันเดียวกันทำไมจะไม่รู้กัน นี่ละธรรมะสดๆ ร้อนๆ ธรรมะพระพุทธเจ้า ใครปฏิบัติก็ต้องรู้ต้องเห็น เหมือนกันกับเพชรพลอยที่อยู่ ได้ดิน เราเหยียบย่ำไปมาด้วยหุหนวกตาบอด เพชรพลอยทั้งหลายอยู่ที่ดินเหยียบย่ำ ไปมาไม่ได้นำมาทำประโยชน์ เพราะความโง่ที่นั่นละมันเหยียบธรรม ที่นี้เวลาประพฤติ ปฏิบัติเข้าไปก็เหมือนกับว่าคู้ยเขี่ยขุดค้นหาเพชรพลอยในพื้นดิน เดียวก็ค้นก็เจอ ขึ้นมาๆ เดียวก็ค้นขึ้นมาได้ นั่น พวกกันจำเอา เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ ก็พอสมควร แล้ว เทศน์ก็เด็ดอยู่ะวันนี้

(มีงานหลวงปู่ผางวันที่ ๒๔ มีนา ค่ะ) อ้อ งานหลวงปู่ผาง แล้วเป็นงานอะไร ท่านล่ะก็เสียไปนานแล้ว.(เวลาบ่ายโมงหลวงตาเป็นองค์ประธาน บรรจุพระบรม สารีริกธาตุในวันคล้ายวันมรณภาพหลวงปู่ผาง จิตตคุดโต หลวงตาแสดงพระธรรม เทศนาและรับผ้าป่าเวลาบ่ายโมงเจ้าค่ะ) เรานั้นเสร็จแล้วก็ไป เราเคยไปแล้วงานหลวง ปู่ผาง เวลาหลวงปู่ผางไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น บ้านนามน เราอยู่ที่นั่น แต่เราแก่ พรรษากว่าท่าน ท่านลาครอบครัวมาบวช เราจึงแก่พรรษากว่าท่าน เวลาท่านเทศน์ให้ หลวงปู่ผางฟังนี้ โห้ นำฟังนะ นั่นละท่านได้คติจากกัณฑ์เทศน์ของพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านใส่เปรี้ยวๆ เราก็ไปอยู่นั้นว่าไง

ธรรมะนี้เด็ดมากทีเดียว นั่นเห็นไหมท่านรู้นิสัย หลวงปู่ผางก็ขัดเอาธรรมะนั้น มาฟาดเจ้าของกิเลสขาดสะบั้นลงไปเลย หลวงปู่ผางเป็นเพชรน้ำหนึ่งนะ จากธรรมะ นั้นละ ก็ไม่อยู่หลายวัน ไปอยู่กับท่านได้สองวันหรือไง เวลาพ่อแม่ครูจารย์เทศน์นี้ โห ฟาดดินถล่มนะธรรมะประเภทนี้ ท่านไม่ได้เทศน์ให้ใครฟังง่าย ๆ ฟาดหลวงปู่ผางแบบ นั้น หลวงปู่ผางก็ได้ธรรมะนั้นละมาฟาดตัวเองกิเลสขาดสะบั้นลงไป เป็นอย่างนั้น ก็มี เท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน FM 103.25 MHz